

— Nee — ik mag je niet doorlaten; je moet dan maar naar 't veer loopen, misschien halen ze je nog over voor dubbel veergeld, want er gaat al knap veel ijs, ten minste aan dezen kant.

Dàt was het dan, het vreemde geruisch. Zij stonden nog een oogenblik tegenover elkaar in de dikke duisternis, de wachter ongeduldig, de vreemdeling besluiteloos, terwijl de rivier beneden hen haar ijsschollen stuwde tegen de kantige hardstenen pijlers. Zij hoorden duidelijk het splinteren en brijzelen van het ijs; het gewring en gebrokkel van de schotsen tegen elkaar.

— Waar is het veer?

— Ik zal je wel even den weg wijzen, loop me maar na.

De man schoof hem met de lantaren voorbij. Jacques keerde zich om en volgde weer het hobbelig wegje, waarover hij gekomen was. Onder het licht van de bengelende lantaren leefde de baan op. Hij zag de rails glinsteren als zij een schamplicht even vasthielden, en kreeg door de zijdelingsche glimpen over de dijkhelling eerst besef hoe hoog hij liep.

— Zie zoo, hier mot je er af, zei de wachter, en liet het schijnsel glijden over een voetpaadje, bijna steil naar beneden. Ik zal het licht zóo houden tot je er bent.

Jacques sukkelde zachtjes, half glibberend, omlaag. Toen hij weer vlakken weg onder zijn voeten voelde, wendde hij zich om en keek naar boven. Hij zag niets dan een lantaarn en een stuk blauwen duffel. Dan klonk weer de stem:

— Nou sta je op den rivierdijk. Kijk eens goed of je niet iets van een toren ziet, vlak bij je, een kerktoren. Wacht — de man hield de lantaren even achter zich — nou kan ik ook zien. Nee, de toren, daar is het te donker voor, anders moest je hem rechts laten liggen. Maar hier en daar zie je een *lichtje, dat is het dorp. Je houdt den dijk maar langs die lichten, en als je het dorp gepasseerd bent, dan sla je links van den dijk af, naar het veer. Ik zou je raden maar hard te bellen, heel hard, dan komen ze misschien nog. In den namiddag hebben ze nog overgezet.*

— *Ik zal het doen, merci!* riep de vreemdeling, die een hoestbui voelde opkomen, met zwakke stem naar boven.

Er kwam nog een geluid naar beneden, dat hij door zijn hoesten niet verstaan kon, en het licht verwijderde zich weer, al schommelend.

Jacques had zich aan een houten hek vastgegrepen als voor steun in een hevige hoestbui, die zijn gansche lichaam schokte. Toen die voorbij was, voelde hij zich zoo flauw en lusteloos, dat hij nog niet den moed had verder te gaan. Boven hem zag hij weer de viaduct, waar hij zooeven gestaan had, een plumpe opstekende donkerheid in de duisternis.

En voor de tweede maal rees de gedachte bij hem op: had ik mij maar niet vastgehouden, dan was ik er onder geraakt, en „er uit” geweest. In zijn verbeelding zag hij opnieuw de groote vuuroogen in vliegende vaart hem naderen. Hij zuchtte, trok zijn jas vaster om zich heen, zijn hoed in zijn nek en begon te loopen. Zijn rechtervoet hinderde hem meer en meer, zoo-